

Tanácsülés Kisteleken

Kistelek nagyközség tanácsa tegnap, szerdán ülésezett. A testület először megvitatta és elfogadta a múlt évi költségvetés és fejlesztési terv végrehajtásáról szóló beszámolót. A tanács megállapította, hogy a költségvetés fedezete lehetőseget nyújtott arra, hogy tanács intézményei zavarlanul gazdálkodjanak, a kulturális és egészségügyi területen pedig az ellátás színvonalát is javítani tudták. A költségvetésből fedezték és egyik fontos feladat volt a csatornázás és -korszerűsítés, utak, járdák javítása, az öregek napközi otthonának teljes felújítása, körzeti orvosi rendelők

fűtésének korszerűsítése. A testület elégedetten vette tudomásul, hogy a fejlesztéseknél a lakosság közreműködésével sikerült továbbépíteni a gázvezeték és hét újabb utcába vezették be a komfortot biztosító energiaforrást. Ezen kívül igen jelentős volt az útépités és a lakosság társadalmi munkájával gazdálkodtak, a kulturális és egészségügyi területen pedig az ellátás színvonalát is javítani tudták. A költségvetésből fedezték és egyik fontos feladat volt a csatornázás és -korszerűsítés, utak, járdák javítása, az öregek napközi otthonának teljes felújítása, körzeti orvosi rendelők

Ét követően a kisteleki tanács meghallgatta a vb múlt évi munkájáról szóló tájékoztatót, majd a testületi ülés előterjesztésekkel, interpellációkkal ért véget.

Megalakult a Tisza-Maros-vidéki Idegenforgalmi Bizottság

Korábban a Dél-alföldi Idegenforgalmi Intéző Bizottság volt az egyik legjelentősebb gondnoka az idegenforgalomnak. Igaz, ez a szerv három megye — Bács, Békés, Csongrád — ügyeit rendezte. Ennek a bizottságnak az örökebe a Tisza-Maros-vidéki Idegenforgalmi Bizottság lépett, amely tegnap, szerdán tartotta alakuló ülését Szegeden, a megyei tanács székében.

A résztvevőket, a bizottság tagjait — az idegenforgalomban érdekelt helyi intézmények és vállalatok vezetőit — Szabó Jánosné megyei tanácselnök-helyettes köszöntötte. Majd a testület megvitatta és elfogadta a szervezeti és működési szabályzatot, meghatározta első munkatervét.

Ez a bizottság csak Csongrád megye idegenforgalmával foglalkozik. Számos feladata közül a legfontosabb; részt vesz az idegenforgalmi célok kijelölésében, meghatározásában, tanulmányozza a megyei tájékoztatók fejlesztésének sajátos követelményeit. Ja-

vaslatot készít az idegenforgalmi lehetőségek kihasználására, részt vesz az idegenforgalmi célokot szolgáló jelentősebb döntések előkészítésében. Véleményt mond a gyógy-, illetve üdülőhelyek költségvetéséről, figyelemmel kíséri a programok, tervek megvalósulását, a tapasztalatairól rendszeresen tájékoztatja a Csongrád megyei tanács végrehajtó bizottságát. Az új bizottság sajátos menedzselő szerv, tehát nemcsak javaslatot tesz, véleményez és ellenőriz, hanem igyekszik majd jó együttműködést kialakítani a vendéglátás feltételeiről gondoskodó vállalatok, intézmények között.

A Tisza-Maros-vidéki Idegenforgalmi Bizottság elnöke dr. Dobó Ferenc, a MEDOSZ főtitkára, Szeged országgyűlési képviselője, társelnökök: Szabó Jánosné, a megyei tanács elnökhelyettese és Prágai Tibor, a Szeged megyei városi tanács elnökének általános helyettese. A bizottság titkára: Varga József, a Szeged Tourist Idegenforgalmi Hivatal vezetője.

Gémes Eszter Történetek Rúza Sándorról

A hötyke Ágh megalázása

Mánap este összejötték a szomszédok iastulfiastul. Sándor szeme Terkán akadt meg. Szép lány, karcsú, mint egy óz, puffos ujjú rékli, ráncos szoknya, keresztben csíkos botos feszült formás bokáin. Haja két nagy ágban, majd a sarkát verte, Sándor morfondírozik: szép is, takaros is, de mit adsz érte, cimborá? A drága arany szabadságot! Ujj! Ha gyémántból volna is, még akkor se!

— Eridj, Garai, az anyád! Ágh ilyen szavakat ad: — Csináld szíllér, azt a kódis fajtát! betolakodtál a családomba, erőszakos! E' lösz a té szerelmed mérőszinorja. Hun az egyik van fölénybe, hun a másik! Olyan nincs az ég mög a föld között, amera szabadságom cseréném — mondja magában Sándor. — Utána a lovak következnek.

Garai rebbenti fel az elmerüléséből. Kérdi: — Mőgéri? — Mőg. De amit adsz érte, száz ennyivel se vona mőgfizetve!

Csarra üti Sándor a hordót, ki kancsóba, ki kupába ki tőncsőrébe, ki bögrébe viszi befelé. De Sándor csak Ághra volt kíváncsi, neki egy fakupa jutott. Felhajtja, egy korty le belőle, a másikat szájjában hagyja.

Csámcsogja, nyelvét mossa benne, rágia, végre lenyeli csettint.

— Öcsémuram! Ez a bor éppig olyan ízű, mint az én aszúm. Zamatja, íze színe még az illata is! — Felénk is a szőke homok termi!

Garai mellett elhaladt Sándor, odasúgja neki: — Jó szimatja van az apósdnak.

A tambura is bekerült. Táncra perdül apraja, nagyja. Sándor hordja a bort de csak Ághot gyomrozza, az meg iszik — magyar ember szereti a potyát. Nehezen fordul már a nyelve,

— Hát, öcsémuram! A hatása is olyan, mint az én aszúmam. Első kupa a gyomorba, második a hasba, harmadik a térdbe, negyedik a lábba.

Alig tud már magyarázni, de iszik. Sándor is biztatja:

— Igéyké kigyvelmed, né sajnalja a gazdát, úgy igya, mint sajátját, van ott még, ahun ez vót.

— Iszok is, de öcsémuram holnap estére mőg-invitálom, borkóstolóra, mőgmőndi, hogy éngöm nem bírt lépínálni a borával. Az enyim is van ilyen, még tán jobb!

Sándor látja, hogy Ágh „jó áll”, kihívta Esztert a pitvarba, kérdé:

— Piritottá tarhonyát?

— Parancsóta kőd!

Sándor levette a vaslábról a piritott tarhonyát. Eszter beküldte, azt mondta ha keresi Ágh, mondja, hogy becsicsentett, és valahol lefeküdt. Úgy is lett, Ágh rövidesen kereste Eszter rokonát. No aztán vót mit hallani!

— Hát ilyen selvőmfű é a té testvéröd? Nem bíri az ivást? Bezzeg én bírom — veregeti a hasát. — Itt lötyög é! Mintha kis hordót gurigálnának! Sok tér ide, különösen a potyábul!

Nevette, Garai meg a többiek daloltak, de Garainak a füle mindég kifelé hegyeződött.

CsönDES lődobogást vett észre, meg egy távolabbi csikó nyerítése csapta meg a fület. Most már nyugodtan ivott, táncolt, mulatott. Tudta, hogy a cimborája jól végezte dolgát. Mikor Sándor elment, a tarhonyát szétfel-szórta a kutyáknak munkálkodott, ahogy akart. Öt fiatal lovat összefűzött. Lábaikat bepólyálta, míg kihaladt a tanjáról, aztán kioldta, és felült egyre. Hajts, Szabadka felé! Bánát volt a legjobb vevőjük a betvároknak.

Mánap reggel Garai zörget Ágh ajtaján:

— Ébredjék gazdumam, oda az öt fogaváltós csikó!

— Eredj a fenébe, mit bánom én, ha a világ dől is össze! Ne háborgass!

— Keljék fel gazdumam, oda az öt hároméves csikó!

— Álmodok? Vagy bolondnak tartol? Nem állrilis elseje van! Való, amit beszélsz?

— Megtörtént, valóság.

Papucsba, alsóruhába, ki az istállóba, le a pin-

cébe!

A humanitásra támaszkodva

A Vöröskereszt a rokkantakért

Az egészségesek humanitása mankó a rokkantak életében. Mankó, amely hozzásegíti a gyengén látót, a külvilág hangjait nem érzékelőt, az engedetlen kezű és lábú embert, hogy „támpont maradjon”, hogy ne hagyja el magát, s ne adja meg magát az igazságtalan sorsnak. Saját akarataikat azonban csak akkor képesek véghezvinni, ha van emberi közösség, amelyre támaszkodni tudnak.

Munkahelyi közösségek, társadalmi és tömegszervezetek tagjai országwide — így Szegeden is — tettek följajánlásokat rokkant embertársaik érdekében. Nemcsak pénz folyik be a közös kasszába. Szerkesztőségünk telefonja is gyakran csörög amiatt, mert egy-egy kollektív kétkézi munkája eredményét szeretné átadni valaki rászorulóknak, de nem tudják, kinek. Személyes emberi kapcsolatot is keresnek: nemcsak pénzt, valami hasznos tárgyat, hanem saját jószándékukat, érzelmeiket is szeretnék odaajándékozni.

A Vöröskereszt „hivatalból” is alapvetően humanista szervezet. A megyei vezetőség már a rokkantak nemzetközi életét megelőzően létrehozta társadalmi tanácsadó szolgálatát Szegeden. A siketek általános iskolájában (Bécsi körút 38.) csaknem másfél éve minden páros hét szombatján orvosból, jogászról, pedagógusból, pszichológusból és munkaügyi szakemberekből álló konzulensi csoport fogadja a Bács-Kiskun, Békés és Csongrád megyében élő értelmi és mozgásszervi fogyatékosokat és hozzátartozóikat.

Nem egy család levelében kér segítséget a Vöröskereszt társadalmi szolgálatától (6701, Szeged, Pf.: 151). Nem is gondolnánk, mi mindennel kell megküzdeniük azoknak, akiknek nem adatott meg teljes testi épességük. Egy Balatonfüreden élő nagymama például fia családja érdekében fogott

latot. Gyermeke két éves volt, amikor egy fülműtét után süketté vált. „Nem akarom részletezni hosszú évek fájdalmát és kétségbeesését, mire eljutottunk odáig, hogy a siketek intézetének segítségével fiunk szakmát tanult.” A ma már kárpitosmesterséget űző fiatalember nős, de felesége szintén süket. Boldog is lenne családi életük, hisz született egy kisfiuk. Csak, hogy a gyerek hall, szülei pedig nem, így nincs remény, hogy odahaza megtanulna beszélni. A házaspár Pusztaszerezen lakik, és mindketten Szegedre járnak dolgozni. Aggódnak, mi lesz velük, ha az édesanya a gyerektan munkába áll: Pusztaszerezen nincs bölcsőde. Ötéves lakásigénylésük iránt érdeklődtek a tanácsnál, s a válasz: mivel nem szegedi lakosok, és nem alberletben élnek, soron kívül nem tudják lakásigényüket kielégíteni. A kisfiú 16 hónapos, és még nem tud beszélni. Ha nem kerül bölcsődébe, örökre néma marad. Hogy ne ez legyen a sorsa, ehhez kevés a Vöröskereszt humanitása.

A Vöröskereszt akár orvosi, jogi, nevelési, munkaügyi kérdésben keresik föl, eljár a rokkantak érdekében. De hogy a segítő szándék realizálódjék is, ahhoz kevés egy-egy szervezet, egy-egy „joember” akarata. A rokkantak nemzetközi éve alkalom arra, hogy az elszórtan, elszigetelten jölelhető tettekre szíveskedjék, amelyből nem vonhatja ki magát egyetlen intézmény sem.

Chikán Ágnes

— Ezt a szegyőnt, ezt a gyalázatot! Ittam a magam borát, de mondta is az alaváló: „úgy igya, mint a sajátját!” Mindönt odadtam volna, csak ezt né tőtte vóna! Mindönki rajtam nevet most; a „hötyke Ágh”! „Köllött neki!” Világ csúfjára maradok, a saját boromon mulattam. Maj' beszélök Szőged város kapitányával, oszt mögfejelem a verdíjat, ki köll irtani úket!

Elment Eszterhez is, azt nyaggatta. — Ő nem tud semmit — ami igaz is volt.

Be, Szegedre, a főkapitányhoz, elmesélte szegénét, még jó sokat ígért is a betvár felére. Alig várta a kapitány, hogy Ágh elhagyja a hivatalát, úgy nevetett, hogy csak úgy rengett a hivatal.

Eszter mőringja

Sándor el akart szakadni Esztertől, a hebehurgya beszédét nem bírta. No meg, mikor a gyerekek is elárulták, hogy haramiának beszélé őköt, elment föle a kedve. Másnap éjjel, mikor egy „szertzett” lovon hazafelé igyekezett, világosságot látott Eszternél. Lő is volt megkötte a fához. Nofene! Pandúrló!

Kopogtatás nélkül nyitja a fakilincset. Az asztal mögött ül a pandúr.

— Jó estét kívánok! — nem megy előbbre.

Leül az álmoba kergetett gyermekek ágya szélére, simogatja őket, a gyerekek felébrednek.

— De jó, hogy együtt ké, mer van ám más apánk is! Az a cifra ruvás bácsi, de a sosé csokól mőg, se nem simogatja a hajunkat mőg az oreánkát! Edősanyám mondta, hogy apánknak híjuk.

— Né lotyogjatok mán, aludjatok! — szól az asszony.

— Oszé e' mindön éccaka itt van, nem úgy, mint ké.

Sándor még csak most köszönt oda az asztalhoz.

— Jó estét, pandúr uram! Igyünk egy pohár bort annak az örömhöz, hogy itt tanákozunk!

Még futotta az Ágh aszuiából. A pandúrnek alig ment le a torkán a bor. Reszketett, fehér volt, mint a fal. Nem bírta tovább felállni.

— Fegyvertelen vagyok, végezz velem, tudom, ki vagyok!

(Folytatjuk.)

Új film

Az első nagy vonatrablás

Színes, szinkronizált angol film. Írta: Michael Crichton, fényképezte: Geoffrey Unsworth. Zene: Jerry Goldsmith. Rendezte: Michael Crichton. Főbb szereplők: Sean Connery, Donald Sutherland, Lesley-Ann Down, Alan Webb.

Mi mindenre lehet jó egy döglött macska, gondolhatja az ember ábrándosan a film láttán. Szaga van ugyan, elég penetráns is ráadásul, viszont ha egy különben jól szituált, bajszos úriember hullazöldre mázolja befekszik fenti, jobblétre szenderrült négylábú társaságában egy koporsóba, a világ összes gyanakvó strázsája elhiheti: a boldogult valóban kolerában hunyt el, sőt már sz-

lások, és nem alberletben élnek, soron kívül nem tudják lakásigényüket kielégíteni. A kisfiú 16 hónapos, és még nem tud beszélni. Ha nem kerül bölcsődébe, örökre néma marad. Hogy ne ez legyen a sorsa, ehhez kevés a Vöröskereszt humanitása.

lások, és nem alberletben élnek, soron kívül nem tudják lakásigényüket kielégíteni. A kisfiú 16 hónapos, és még nem tud beszélni. Ha nem kerül bölcsődébe, örökre néma marad. Hogy ne ez legyen a sorsa, ehhez kevés a Vöröskereszt humanitása.

lások, és nem alberletben élnek, soron kívül nem tudják lakásigényüket kielégíteni. A kisfiú 16 hónapos, és még nem tud beszélni. Ha nem kerül bölcsődébe, örökre néma marad. Hogy ne ez legyen a sorsa, ehhez kevés a Vöröskereszt humanitása.

lások, és nem alberletben élnek, soron kívül nem tudják lakásigényüket kielégíteni. A kisfiú 16 hónapos, és még nem tud beszélni. Ha nem kerül bölcsődébe, örökre néma marad. Hogy ne ez legyen a sorsa, ehhez kevés a Vöröskereszt humanitása.

lások, és nem alberletben élnek, soron kívül nem tudják lakásigényüket kielégíteni. A kisfiú 16 hónapos, és még nem tud beszélni. Ha nem kerül bölcsődébe, örökre néma marad. Hogy ne ez legyen a sorsa, ehhez kevés a Vöröskereszt humanitása.

lások, és nem alberletben élnek, soron kívül nem tudják lakásigényüket kielégíteni. A kisfiú 16 hónapos, és még nem tud beszélni. Ha nem kerül bölcsődébe, örökre néma marad. Hogy ne ez legyen a sorsa, ehhez kevés a Vöröskereszt humanitása.

Domonkos László